

Publicerad 2006-12-29 10:38 av Ryan

Om kärlek till materiella ting, höst och cyklar och rätt och fel.

En stulen cykels tid

I oktober när lövverken lägger ner, då vi vadar i orange, gult, rött och snart brunt. Det är då jag ser dem. Ja det är då de dyker upp som flyktiga minnen från en svunnen sommartid. De nakna metallkropparna i buskagen intill parkvägarna. Huvud och hjullösa, styckade och amputerade men mest av allt sorgsna.

Uppstannande står jag och tittar på skelettet av en blå Crescent vars däck är uppskurna, tramporna snea och hjulen skeva. Den får mig att undra hur den kommit dit, vilken sommarnatt var det egentligen? Vad har den varit och vem cyklade den helst med? Var det en present från början, i sådana fall till vem och vem gav?

När jag står i mina frågor får jag något förbarmande över mig och tar mig ann det motvilliga skranglet och leder den hem till cykelrummet som ligger bredvid porten där jag bor.

“Till våren är du någonting igen”, säger jag varefter jag släcker lampan och stänger dörren.

“Ska du laga en cykel, lägg av grabben“, hör jag min far säga i telefonen. Visserligen har han rätt, jag och cyklar, nej det har aldrig gått. Men i brist på annat börjar jag mitt arbete långsamt. Det går veckor i mellan putsningarna och jag köper fel slang två gånger. Gör illa nagelband och sparkar på vitkalkade stenvägg, men jag fortsätter och nej, jag ger inte upp. “Du står fan kvar där!”, ryter jag en av de dåliga dagarna som blandas med vardagar där jag bara går runt och skrotar i mjukisbyxor och tittar till honom då och då. Men de bra dagarna väger upp allt, då glittrar vi mot varandra. Lyssnar på radion ihop och jag ställer honom utanför dörren på innergården i den sista höstsolen.

I julklapp får jag en gammal ringklocka i mässing, som tillhört cykeln som Gus Dahlström trampade på i filmen, “91:an Karlsson på permis”. Pappa ler när jag tar upp den och tittar frågandes på honom. Den ska på sist tänker jag tyst och nickar i ett tack till den belåtna mannen i fåtöljen som kläcker ur sig

“Ja, den där klarar du väl att sätta på va?”

En natt i januari får jag drömmen som återkommer den vintern. Den är så pinsamt pojkdroms våt att jag blir generad när jag tänker på den. För den innehåller alla de romantiska elementen, vägen, den yngre mannen, fordonet, i det här fallet cykeln och någonting framför som jag inte riktigt kan urskilja som förblir det vaga i drömmar man just inte kan förklara. I drömmen cyklar jag på en mjuk nylagd asfalts väg, solstrålar kisar till mellan de gigantiska lövverken som ser ner på oss. Jag och Crescent susar ljudlöst fram i mellanmjölkens land. Framåt sugts vi som utav en magnetisk kraft, något drar, jag vet i drömmen att vi har ett mål men vad det är vet jag inte. Det går snabbare och snabbare och det som från början var en vacker grön, euforisk cykeltur förvandlas i farten till en vansinnesfärd som jag inte kan styra över, jag försöker prata med Crescent men han hör inte och bredvid oss står svenssonar utan ansikten bakom häckar äppelträd med brådmogna äpplen som hänger slokande. Allt går i ultrarapid, snabbt snabbt, och sedan vaknar jag.

I slutet av mars när den sista snön har smält tar jag ut honom och vi rullar ut på parkvägen. Gruset knastrar under däckerna när jag trycker ner trampan och mina fötter lättar från marken. Det är som att alla tittar på oss, parkbänkarna, lyktstolparna, barnvagnarna, farbröderna och de ler alla vänligt mot oss.

Pappa som står på verandan möter oss med blicken.

“Så där har vi honom!”. Jag parkerar honom på gången i trädgården mitt emot utemöblerna som pappa precis rengjort för våren. Vi dricker kaffe och tänder varsin cigarett i solen.

“Jag vet ju inte hur den såg ut innan, men det ser ut som att du gjort ett bra jobb grabben, ja du brås på din

far du“, säger han och ger mig en far och son dunkning på axeln.

“Och där har vi Gus ringklocka också!”, utbrister han och går fram och pillar lite på den och sedan drar han till “ring, ring” ljuder det och han ler som ett barn mot mig och jag skrattar åt honom och skakar på huvudet.

Mars blir april och förvandlas till maj och de nakna kala gestalterna får gröna kläder och försommaren börja sippra genom de kyliga vårvällar. Jag cyklar som jag aldrig gjort förut och oavsett hur lång eller kort sträckan är så är vi två om den. En dag på parkvägen då jag uppstannande pratar i telefonen med ena foten stödd på en parkbänk, den andra på trampan och med blicken fäst ut i tomma intet skymtar jag någonting i ögonvrån. Plötsligt uppenbarar sig en gänglig medelålders man framför mig med en dyster uppsyn och abstrakt gloria, en tidlös person. Han säger ingenting, avbryter mig inte, tittar mer på Crescent än på mig. “Är det något?” frågar jag efter att ursäktat rösten i telefonen. Han tittar på mig med sina skuggbeklädda ögon. “Nej, ingenting, absolut ingenting,”, säger han i en stram ton medan han trevandes börjar gå sakta bakåt men med blicken fortfarande fäst på Crescent. Jag tänker inte mer på det.

En dag i början av sommaren, en sån där dag då alla rusar omkring på stan inte i stress utan mer i förväntningarnas puls om att sommaren håller på att slå upp portarna. Efter att ha handlat mat inför en middagsbjudning ställer jag min matkasse på pakethållaren, något prasslar till. Under matkassen ser jag en papperslapp som är inkilad mellan metallstängarna på pakethållaren. Jag ställer ner kassen och tar upp lappen, ögnar genom ett handskrivet brev som slutar med ett dit kopierat kvitto, varpå en rad av siffror är understruken med bläck. Jag först ingenting men samtidigt allt.

“ Hej, du som har min cykel. Den här blev stulen i juli förra sommaren utanför Enspännargatan 34 i detta kvarter, jag återfann den aldrig förrän nu. Jag vet inte om det är du som är boven i denna historia, hur som helst så är den anmäld hos polisen som stulen. Något som styrker detta påstående är att cykeln har samma ramnummer som står på kvittot som är bifogat nertill. Jag har tagit mig friheten att låsa fast denna cykel med en stålvajer(något jag borde gjort för längesedan). Jag ber dig ödmjukats att ta och låsa upp ditt lås och avlägsna ringklockan. Imorgon fredag kommer jag och hämtar det som tillhör mig. Med vänliga hälsningar en cykelägare“.

Stum står jag med lappen i handen, jag vet inte var jag ska gå efter som mina ben och fötter har de senaste månaderna varit tillägnade ett par trampor. Det första jag gör efter att ha vaknat upp ur den meterradie som cykel och människa utgör är att backa några steg. Handfallen och tom i orden står jag och stirrar på Crescent. Ett studentflaks skrän väcker till mig ur min tomhet och jag går fram och känner försiktig på stålvajern. Den är tjockare än de vanliga, jag tittar mig snabbt omkring och rycker i den, nej den ger inte efter. Jag måste tänka på det här, säger jag, knycklar ihop lappen och börjar sakta gå hemåt.

“Jag tror pappa har en bultsax”, säger Abbe.

“Ge inte upp vi fixar det här, det är din cykel” fortsätter han och ger mig en klapp på axeln.

“Det är inte hans cykel Abbe, det står ju på lappen ju, det ser du ju”, säger Daniel. Med huvudet i handen sitter jag och lyssnar på rätt och fel som skjuts över bordet som tallrikar. Någonstans i en långsökt utläggning slutar jag lyssna och går ut i köket för att diska. På frågan om utgång svarar jag nej och motiverar mitt svar med en lögn om att jag jobbar helg. Men det enda som egentligen går runt i huvudet är

en cykeln. Var det min cykel? Jag har i alla fall gjort den till min på något sätt, förlöst den och förknippat den till mig. Ömmat och vårdat, svurit och skrattat. Den kvällen tog jag två sömntabletter och gick la mig tidigt. När jag på morgonen dagen efter gick ner för att köpa mjölk så visste jag att han var borta. Crescents frånvaro var total och det högg till i mellangärdet.

De följande veckorna gick långsamt och det kändes som att vada i tungt vatten med en irriterande vetskap om att jag kunde gå snabbare. Allt tog tid tyckte jag i en sommar som var olidligt het. Jag började irritera mig på saker, främst tiden men också dess långsamma följeslagare. Äldre damer med rullatorer, att bagaren kom för sent till sitt eget jobb så jag inte kunde få mitt bröd när jag ville ha det. Nära vänner som inte höll tiden. Ja, hela staden och dess befolkning verkade övergått till ett lojt jävla kollektiv som inte verkade bry sig om någonting alls. Det enda jag vill göra var att cykla ifrån allting. Att få bestämma takten och välja vägen själv. Känna vinden i håret, styra ut i natten på något konstigt inte alls genomtänkt tur, till den dygnet runt öppna bensinmacken som låg intill motorvägen. Köpa ett paket cigaretter och sedan glida sakta hemåt. Nu var det andra tider som gällde, mitt impulsiva jag kunde inte ersättas av ett menlöst SL-kort. Jag kände mig som en enda stor suck i en alldeles för stor stad som log fånigt mot mig i en loj axelryckning. Jag såg inte efter andra cyklar, det kändes konstigt och alla som satt på dem såg bara dumma och ovärdiga ut.

Jag visste att mötet skulle kunna äga rum mellan mig, ägaren och Crescent. Det kunde hända och det hände. Jag var på väg hem från krogen, släntrade ut från den enfaldiga tunnelbanestationen. Det var en lite kyligare augustinatt, jag var trött och hade tackat nej till en efterfest och istället ja till 15 minuter i sällskap med ett berusat ungdomsgång på en av stadens centralare tunnelbanestationer. Temperaturen inom mig var hög när jag klev ut från den tvångströja som den här sommaren inte alls tyckte passa mig. Jag tände en cigarett och andades ut tung frustration. Längre bort på gågatan såg jag hur kvarterskrogen höll på stänga igen och hur den sista skaran av stammisar höll på att bryta upp. Och där stod han, Crescent, lutad och fastlåst mot en trafikskylt utanför krogen. Jag saktade ner på stegen. Jag såg också nu ägaren och visst var det den gängliga mannen vid parkbänken. Vinglade som en vajande flaggstång försökte han på ett fumlande sätt låsa upp cykeln.

“Men lägg av nu Anders, du kan ju knappast gå!” Hörde jag en röst skräna i mörkret. Jag hade stannat upp och stod en tiotalmeter ifrån cykeln och ägaren som hade gett upp tanken på att cykla hemåt och vinglade nu gatan bortåt. Jag tände en till cigarett och väntade ut att krögaren skulle bomma igen. Vad exakt jag hade i tanken eller varför jag tryckte mig mot en husfasad hade jag ingen aning om. Det enda jag riktigt visste var att jag behövde vara själv med det som en gång tillhört mig. Krogens ljus hade nu släckts och jag hörde en bakdörr slå igen och en startmotor hosta till. Jag närmade mig Crescent sakta. Framme så smekte jag sadeln, ramen böjde mig ner och tittade på fälgarna som jag en gång speglat mig i men som nu var helt rostiga. Bromsvajern var av och såg mer ut som en nött och trött svans som hängde slokande. Ett par ekrar var också borta. Det här var ett slag i ansiktet och jag kände hur de brände till inom mig. Jag kände på stålvejern den satt där den satt. Här brast någonting inom mig och det yttrade sig i våld. En handling som egentligen bara kan förklaras av en egoistisk attityd och i frustrerat antiklimax att om inte jag kan få dig då ska fan ingen annan ha dig”. Var krafterna kom ifrån vet jag inte men den natten gjorde jag slut på Crescent, efter att ha brottat ner en trafikskylt mot parkeringsförbud, väckt grannskapet i mitt brutala stampande, kastande och slitande i ekrar och stålvajrar och återigen hoppande på däckerna som vek sig i ett metallsikt jämmer mot

augustinatten. Morgonen efter vaknade två män upp, den ena med en kraftig baksmälla och den andra med sargade knytnävar och båda utan en cykel.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Ryan med Poeter.se id #9461 innehar upphovsrätten